

סוף-קץ לי בְּנוֹף צְפוֹנִי

ש. הרקין

נתלש אדם ממך הפעם, תו, סוף-קץ לי בְּנוֹף צְפוֹנִי.
 בהתלש ממך האדמה, ואם צדו: יִרְקַקְתָּ —
 ללא צמות צרי עד שובך, מקלט-ארצית לי מצוני,
 ללא צמות עוד עולמית שנות שפער בצדו השוקקת.

קשבת וקדושת, האדמה עצמה את גור דיו הפורה
 ממך (אתי בצננה, אתי בכאב תשאי) בך מקבלת:
 עלה סתרת, נושר מן המילה, משכבת עצבתה קברה
 ודק-צללים עליה, רגע יסרג, יסוף באין תוחלת.

כמו גם אליה לא תשוב עוד עולמית, הו קץ בצפון.
 בהתלש ממך אדם, עליו רב חסדיך לא תשפיע:
 ירס על שפך תמורותיו בצד, מן השחור עד לאפס,
 ומדלי-צנו משלגים ונג נקתם בזיו רקיע.

וכל האשר זה שדדסמה סוננת ומקת-צללים
 ונדר-אבנים מאזכה ושקת-ערב מאדמת —
 רמס אדם אליה, נוף צפוניו עד אלה לו ימיו כלים
 רמס אליה במארה, שבו כחיק מולדה מרתמת.

כלך את לו, אדמת צפון, כלך רק לו ארשת גאבה
 וחסא תרשיש תשארי ללב, את מרחוק לך ישוע:
 לרסט עד יחל בו חרף, אדמה דוממת ורנה,
 ללא קיץ עוד עם הוצר, עם משק תקרה הרמס.

צל אדם בלחף, אדמת צפון, איכה יקיץ במרתקים.
 בהאטם קמית לבניך בו, בהאלם רסת אשגרוצו
 במרתקים יבון קרבו חסא ריחותיך צוננים-דקים
 וברים לא-יפוג תנוע לך תסלחו ולא תתם לגוע.